

Ivan Dobnik*Pesnikovo ljubljansko razpoloženje*

kri je topla in še tišji dan
 na dunajski se mrak razpira in čez tromostovje
 se množice metuljev obrnejo na grad
 v jesenski curek pozab
 in v petje pesnika se otožnost skrije
 z voskom časa zadušen je in ne more spati

ti si nenasiten pesem lahko plava
 z nebotičnika glasba je rumeni petelin v soncu
 z njo si združen nad mestom ki sanjari tvoje sanje
 ljubezni tvoje in njene sanje neulovljive ptice evridike
 samote svoje medulične korake brez odmevov med nama
 sanjari dolga poletja v večere modrikastih nokturnov
 zaljubljena v mesecu dišav in vročih vzklikov
 sva jetnika neizpolnjenih zgodb
 za bežigradom kjer izparevava
 in že spomin sva svoji pesmi upepeljeni
 letalki krhki ki je ni ker naju ni
 in sva že angela prozorna v vrtincu
 izginulega sveta v juliju sobe hladne
 v sneženju samote najine
 je moja senca vulkan
 ki se zažira v hrib lepote dneva
 v rilce slonov med strehami zardelimi od budnosti
 nad tvojimi strehami
 kjer avgustovski oblaki na morje plavajo

in tako so slana tvoja usta
 slane tvoje oči
 med besedami iščeš zgubljene sanje
 tebe daljno in neizrekljivo
 ljubljeno v jeziku svojem
 pesem skrivnostno in nedokončano
 tebe najbolj resnično med živimi
 zato se pesem vrača
 v srcu tvojem ne zaspi
 v globokem dihanju beži čez mesto
 in letni časi so stoletja
 v njih midva zgubljena
 zgubljena